

שליריק אפה הולך במה שאמרת, שהרי הפתוח רודף אהיריך, שסומר את כל הבניין שבנית עד עכשו, ואפה חושב שאפה משיט את הים לרצונך. ומהו? שפטות ואם אמר יאמר העבר אהבת את איהו. אדרני את אשתי וגוו.

אי זקן זקן, עיר כה, מה פעשה? משפט שלא יהיה מי שירידך אהיריך, הרי הכתוב הזה רודף אהיריך וויצא מאחר הפה פאליה בשירה, מרגע דלוגים אהיריך, שלשה עשר דלוגים דרג אהיריך והשיג אותה. מה פעשה, זקן? עכשו יש לך להתגבר בכם, שהרי גבור חזק היה עד הימים. זקן זקן, תהיה זוכר את יום השלג כשזענו פולים, והי במה גברים בני חיל בגניך, ואפה לבך נחחס שלשה עשר גברים חזקים בני חיל, שפל אחד מעם הורג אריה טרם שיאכל.

אם את אומתם שלשה עשר גברים נחחס - אלה שלשה עשר שאין בהם כה, אלא דברם, על אחת כמה וכמה. כתוב אמר יאמר. אלא הקדוש ברוך הוא דרכו לעשות דין לפל. פשפייע זמנה של האשה הוז למצוות בן זוגה, מה עשות? הורג את זה, ונוטל אותה אותו בן זוגה, והוא יוציא מן העולם הזה לבוד ייחידי.

ואם אמר יאמר, הרי בארו החברים כפשת הכתוב. ואם אמר בראשית של ששה שנים. יאמר - בראשית ששה שנים אמר ברישו לאלה ביום השביעית. שהרי אמר ברישו לאלה ביום השביעית - אבל ביום אחד מהשביעית - דבריו בטלים. מה הטעם? כתוב העבר, ועוד שהוא עבד, בשנה הששית. אמר בראשית של ששה שנים ולא אמר בסוף ששה שנים - אינו כלום. ומשום לכך פעמים אמר יאמר.

אשרDEL, ולא אשחת עלה, דבריקני את אזיל במה דאמרת, דהא קרא רדייף אבטרך, דסתיר כל בנינה דבנית עד השפה, ואת חשב דאנת משפטא ימ� לרעותה. ומאי איהו. בכתיב, ואם אמר העבר אהבת את איהו את אשתי וגוו.

אי סבא סבא, לאי חילא, מה תעביד, חשבת דלא ליהו מאן דרדייף אבטרך, דהא האי קרא רדייף אבטרך, ונפיק מבר פתלא, באילה בחקלא, מרגע דלוגין אבטרך, תליסר דילוגין דlige אבטרך ואדביך לך, מה תעביד סבא. השטה איתך לך לאטגרא בחילא. דהא גיבר תקייף הרית עד יומא. סבא סבא, הו דכיר יומא דמלגה, פד זרענא פולין, והו במא גוראין בני (דף ג' ע"ב) חילא, לקלח, ואנת בלחויך, נחחת תליסר גברין תקייפין, בני חילא, דכל חד מניהם קטיל אריה, עד לך יכול.

אי לאינון תליסר גוראין נחחת, הגי תליסר דלית בהו חילא, אלא מלין, על אחת כמה וכמה. אמר יאמר כתיב. אלא קדשא בריך הוא ארחהה למעד דין לבלא. פד מטא זמנא דהאי אתה לאשכחא בר זוגיה מה עביד קטיל לדין, ונטיל לה ההורא בר זוגא, ואיהו נפיק מהאי עלמא בלחויך ייחדאה.

ואם אמר יאמר, דהא אויקמוה חבריה בפשתה דקראי. ואם אמר, בשירותה דשית שנין, יאמר, בסופא דשית שנין, עד לא יעול שביעאה, דהא אי אמר, פד איהו אפילו ביומא חד משבייעאה, מלאוי בטLIN. מי טעמא. העבר כתיב, ועוד דאייה עבד, בשפה שתיתתאה. אמר בשירותה דשית שנין, ולא אמר בסופא דשית שנין, לאו כלום הוא, ובגין כה, תרי זמני אמר יאמר.

ובאן בעוד שהוא באשה האז, מרבה תפלות ובקשות בכל יום לאלה הקדוש. כמו שחייב הראשית ברוחמים, כך הוא הסוף ברוחמים. וזהו אמר יאמר. אמר בתחלה, כשהקדושים ברוחמים. אמר - בסוף, ויתקבל ברוחמים. ומה יאמר? אהבתי את אדני. שבגמל זה וברב התפלות אורב את הקדוש ברוך הוא. מתקן מעשו, ואומר אהבתי את אדני את אשתי ואת בני לא יצא חפשי. והקדוש ברוך הוא מקבל אותו באותה תשובה ובאותן התפלות הרבות.

מה עושה הקדוש ברוך הוא? מה שהיא מזמן להחייו בגלגול ולסבל ענפים בעולם הזה על מה שעשה - לא מחיזרו לעולם הזה. ומה עושה? מקרב אותו לבית דין של ישיבת הרקיע, ודברים אותו ומוסרים אותו לבית הפלוקות, ורשותם אותו הקדוש ברוך הוא איך נמסר לבית העונש, פוגם אותו להיות מחת שלטון הארץ (ומצא אותו להיות מחת שלטון היובל עד זמן ידוע, ואחר כך גוזאל אותו).

אם באוטו זמן שעושים לו פגם, אם הגיע יובל, אפלו יום אחד ליובל - נחשב כמה שפצע זמן עד היובל. אך נענש ולא יותר. בא היובל ונגאל, ומכניםים אותו לתוך הפרגון. עד כאן. הסתיר אותו זkan את עיניו רגע אחד.

פתח ואמר, (מייחה) שמעו הרים את ריב יי' והאננים מוסדי ארץ כי ריב לה' עם עמו וגוי. אי זkan, עד כאן היתה עמוקה הרים, ועכשו דלעת על הרים חזקים לעשות עמם קרב? אלא ודאי עד עכשו אפה בים החזק, אבל עד שהלכת לעמק הרים, פגשך את אותם הרים חזקים שבתווך הים

זהב, ועוד דאיו בהאי אתה, אסגי צלותין ובעותין בכל יומא, לגבי מלכא קדישא, כמה דהוה שירוטא ברוחמי, וכי הוא סופא ברוחמי, ודא הוא אמר אמר בקדmitta, כה אקדים ברוחמי. אמר בסופא ויתקבל ברוחמי. ומה יאמר אהבתי את אדוני, דבגין דא, ובסיגיאו דצלותין, רחמים ליה לקודשא בריך הוא.atak'in עובדי, ואמר אהבתי את אדוני ואת בני לא יצא חפשי. וקודשא בריך הוא קיבל ליה, בההוא תיובתא, ובאיונו סיגיאו דצלותין.

מה עבד קדשא בריך הוא, מה דהוה זמין לאחדרא ליה בגלגול, ולמסבל עונשין בהאי עולם, על מה שעבד, לא אהדר ליה להאי עולם. ומה עבד, קרייב ליה לבי דין דמתיבתא דركיע, ודינין ליה, ומסרין ליה לבני מלקיותא, וארשים ליה קדשא בריך הוא, היה אט מסטר לבני עונשא, ופגים ליה, למחי תחות שלטניה דערלה, נ"א ופקיד ליה למחי תחות שילטנא ריבלא) עד זמן ידייע, ובתר פריך ליה.

אי בההוא זמן דקא עבדין ליה פגימו, אי מטא יובל, אפילו יומא חד ליובל, אתה חשב כמה דאשכח זמן עד יובל, וכי אתה ענש ולא יתר. אתה יובל, ואפרוק, ועאלין ליה גו פרגודה. עד הכא. אסתים עינוי ההוא סבא, רגעה חדא.

פתח ואמר, (מייחה) שמעו הרים את ריב יי' והאננים מוסדי ארץ כי ריב לוי' עם ימא, והשפא דلغת בטירין מקיפין, למעד עמהן קרבא. אלא ודאי עד בعن, בימא מקיפה אנט, אבל עד דאזורת בעמק ים, פגעת באינון טורין מקיפין, די בגו ימא,